

Mint ahogy én

A Nap nem kíván
Hold lenni az úr kertvége fölött,
hogy éjszaka világítson.
A Tejút felé elcsapva
hiába lehetnének szabadon, őrizetlen
a dobrokoló dombok,
szelek kötőfékeit tépő hegyek,
nem vágyakoznak a csillagok pusztáira,
föl az égre.

A föld is a Földön akar maradni,
nem kíván a magassággal helyet cserélni.
Mint ahogy én – én akarok lenni,
s e nép is az, aki,
nem akar más helyett élni!
Sem mások kárára,
ágakat: idegeket rándító sérelmére.
Csak magáért kiállni,
becsületéért végre.

Nem lesz kegyelem

Szétszóródhatunk, mint madarak
a kavargó messzeségbe, szélbe?
Elfogyóban, maradék magunkban
sodródhatunk Európa útszélére?

Dajkánk, e fölnevelő föld is,
ellenségünké válhat?
S oda dobhat más népek
martalócainak, martalékának?

Kegyelem, sem kímélet nem lesz?
Ami miért is lenne?
Ha mi magunkat pusztítjuk,
más mért ne segédkezne?

Ha a szél innen csak a lemondás,
romlás állott szagát hordja,
könyörületre nem számíthatunk.
Csak megvető szájalomra.

Ahogy a vályogok

József Attila-nyomon

Ahogy a vályogok, téglák, kövek
egymást összetartják,
s egyik cserép erősíti, köti,
szorítja a másikat,

hogy szét ne szóratnánk,
mutatják ím a példát,
miként kellene óvni, egybefogni
e szanaszéjjel népet, hazát,

vigyázva, megőrizve magunkat
e maradék tájon és túlhan,
megkapaszkodva erősen
az együvé tartozásunkban,

ahogy a vályogok, téglák, kövek
egymást összetartják,
s egyik cserép erősíti, köti,
szorítja a másikat.